

ORATIO
DE
RIDICULO,
HABITA
CANTABRIGIÆ
IN
SCHOLIS PUBLICIS.

PRIMO DIE JULII, 1780.

A
GULIELMO COLE, A. B.
COLL. REGAL. SOCIO.

Accedit etiam, ab eodem scriptum,

CARMEN COMITIALE.

ETONÆ:
EXCUDEBAT J. FOTE.
Vendunt apud T. & J. MERRIL, Cantabrigiæ; J. & J. FLETCHER, Oxoniæ;
T. PAYNE, & T. CADELL, Londini.
M.DCC.LXXX.

DEC 1982.

VIRO NOBILISSIMO ET PRÆSTANTISSIMO

GEORGIO SPENCER,

DUCI DE MARLBOROUGH,

MARCHIONI DE BLANDFORD, &c. &c. &c.

HANC ORATIONEM,

SUMMÆ SUÆ OBSERVANTIÆ,

GRATIQUE ANIMI QUALECUNQUE TESTIMONIUM,

D. D. D.

GULIELMUS COLE.

VIRI NOBILISSIMO ET PRÆSTANTISSIMO

GEORGIO SPENGLER

DUCI DE MARIENBURGO

MARCHIONI DE BLANDFORD, AC. &c.

HANC ORATIONEM

SUMMA SUB OBSERVANTIA

GRATULAE ANIMI QUALIQUOE TESTIMONIO

EDIDIT

CECILIUS COLT

ORATIO

Habita CANTABRIGIÆ, &c.

An ridiculum istam in se vim habeat, ut per id solum vera a falsis dignoscantur?

AD sobriam veri investigationem animum temperatum et æquabilem adhibere debemus, nullo amore vel invidiâ perturbatum, nullâ huc vel illuc voluntatis inclinatione propendentem. Omnes argutiæ captionesque amovendæ videntur, omnia eloquentiæ lenocinia, quæ fucato quodam colore rerum ipsarum naturam illinere possint, et mentem a veritate deflectere. Atqui non paucos videmus, quorum ingenium pictâ quâdam imaginum varietate refertum est; qui probam et severam rerum investigationem non patiuntur, qui argutiis instructi, et festivitatem non semper bene temperatam sibi in promptu habentes, vel in seriis disputationibus omnes ridiculi aculeos non dubitârunt emittere. Horum ingenium

A

mirari

mirari possumus, sales ac facetias laudare, locupletem sanè eloquentiæ suppellectilem; An, vero veritati faveant ista, an non potius fraudi, ac errori patrocinentur, disquirendum videtur.

Ut igitur quæstionem quasi intimam perscrutemur; primùm ridiculi vim naturamque excutiamus, quousque progredi liceat, qui modi sint adhibendi; quantum deinde ad verum investigandum et promovendum valeat; quid vel utilitatis vel detrimenti præ se ferat, perpendamus.

Risus est voluptatis cujusdam repentinæ effusio, quæ mentem vehementiùs percellit, et in vocis tremorem erumpit; cujus tanta vis est, ut suppressere ejus motus vel omninò cohibere vix possimus, adeo omnes animi aditus occupat, corpusque totum incitat, et conturbat.

Ac profecto tantum ponderis in risu inesse voluit natura, ut hominem solum eâ dote ditaverit, et quasi rationi administram adjunxerit. Etenim, quamvis mentem a sede suâ dimovere videatur, viresque enervare penitus ac dissolvere, tantum luctus et curarum lenimen admovet, adeò animi ægritudinem allevat, et hilaritate quâdam ac gaudio nos perfundit, ut felicitati nostræ parum prospicere videantur, qui vi eum nobis omnino extorquere cupiant, qui nigram tristitiæ nubem humanis

manis rebus offundant, qui sine acumine, sine lepore Stoicam quandam et sapientem gravitatem stultitiæ suæ prætendant. — Amoveamus igitur hos Heracliti de familiâ hebetes & ægritudine tabescentes philosophos: Vitam nec in Epicuri transcamus hortulis neque hilaritate futili et intempestivâ temere gestientes deliquescere nos patiamur. Ad virtutem et sapientiam excolendam sobrii ac serio accingamur. — Atqui ad amœna jucunditatis diverticula ne pudeat tempestivè confugere, utcunque gravitate censoriâ conterrere nos velit oscitans quorundam ac dormitans sapientia.

Mirandum est profectò quot in divortia quodammodo scindit se risus, quantæ dulcedinis, quantæ amaritudinis fons. Ille enim divinæ rationis, ille voluptatis ac amorum comes, qui ad vernam naturæ amœnitatem exprimendam transfertur, odii ac invidiæ cruore venenato imbuitur, in famam atque domos irruit alienas, quicquid amabile, quicquid magnum et magnificum sit, perturbat ac confundit. Ita saluberrima medicamenta, si malè temperentur, aut ægris inconsideratè adhibeantur, noxia fiunt et pestifera. Quanto cum odio, nè dicam abominatione excipitur risus ille, vel potius rictus mortis sepulchralis a Poetarum nostrorum Principe depictus?

Quis immotus Ajacem illum Homericum videt superbis
passibus solenniter incedentem, et terrifico subridentem su-
percilio?

* Τοῖος ἄρ' Ἄϊας ὤρτο πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
Μειδιόων Βλοσυροῖσι προσώπασι.

Magnam sanè vim ridiculo inesse, si ultra limites justos non
evagetur, nemo est quin agnoscat. Hoc maximarum rerum
momenta vertit, res, quæ argumentis dilui non possunt,
facile dissolvit. Quid adversarium armatum potentiùs laces-
sit, aut solertiùs eludit, seu feriendus sit sive evitandus?
Quid cohortari ad virtutem ardentius, quid a vitiis acriùs
potest revocare? Hinc comici se effundunt sales, hinc He-
roum majestas deridenda ad infimum gradum detruditur; hinc
res tenues ac turpiculæ dignitate quâdam ludicrâ splendescunt.

Quis admirabilem illam Cervantis historiam sine totius
corporis conquassatione ac jucundâ perturbatione pervolvit?
Videmus Equitem vultu macilento, lugubri, tetrico. Heroa
miramur generosos concipientem spiritus, intrepidum, vir-
tute plenum; Armigerum ridemus, rusticum, helluonem,
proverbiorum intempestivas ineptias effutientem. Hæ res sub-
turpes ac deformes, magnificis quibusdam virtutibus tempe-
ratæ jucundè ac admixtæ, imagines depingunt in animo lec-

• Hom. Il. 7. v. 212.

toris comicas ac ridiculas; Risum tenere non possumus, latera concutiuntur, os, venæ, oculi simul occupantur. Ac meherculè tantam vim in se habuit ludicra hæc obsoletæ virtutis effigies, ut mores istos Hispanæ gentis heroicos, et ineptam illam erga omnes omnium gentium atq; omnium ordinum mulieres, usurpatam clientelam reprefferit. Quid igitur? —Anne licentiâ quâdam evagabitur profusus ac immoderatus risus? nonne reprimendus quodammodò et intra limites justi rectique compellendus?—Fines quidam statuendi sunt, et cancelli circumdandi, extra quos evagari sit piaculum.

Etenim insignis quædam improbitas et sceleri juncta, utcunque a ratione abhorreat, utcunque naturæ incorruptæ repugnet, vix risu levissimo excipitur. Res non ad examen veritatis revocat sceleratus, sed errabundus jactatur, et affectuum æstu temerè abreptus, suis se decipit illigatum fallaciis: Atqui licet vitium aliquod novitate et magnitudine nos percellat, non risum excitat: Degenerantem ab humanæ dignitatis gradu miseramur, distortam corruptamque rationem ploramus; immanem verò conscleratorum audaciam, vim, crudelitatem, ad supplicium mortemque indignabundi rapimus.

Nec meherculè afflicta ac prostrata virtus, in carcerem coniecta, constricta vinculis, risum commovet, nisi crudelitatis
quasi

quasi callo quodam obducta sit mens, nisi, Neroni similes, morientium gemitu ac singultu oblectemur, et cædem ac sanguinem in deliciis habeamus. Vitia, quæ bellè agitata ridentur, non immania sunt, capitalia, intolerabilia;—Hæc majori quâdam vi quam ridiculi vulneranda sunt.

Ac leviores quasdam ineptias carpit Horatius, et aut Stoicos ridet rigidos nimium et confidentes, præcepta auribus hominum officiosè inculcantes, vel avaritiæ stultitiam insectatur, vel luxuriæ fastidium. At Juvenalis honestâ quâdam iracundiâ excandescens, et servilem dedignatus assentationem, a voluptatis hortulis, a folio Imperii sceleratum trepidantem extrahit, oculis civium deformitatem denudavit, non ludicrâ quâdam formâ adumbratam, sed involucra sceleris ac integumenta patefecit, distortam turpissimæ pravitatis formam exhibuit, et humanam naturam omni scelerum colluvione inquinatam verbis ardentibus, et exuberanti quâdam eloquentiâ depinxit.

Ea igitur, quæ vel odio gravi, vel miserecordiâ digna sunt, in risus ac facetiarum lepores non incidunt. Ridiculo certè parcendum est, nec lascivæ malignitati indulgeat, nec futili quâdam levitate diffluat quasi liquefacta mens. Equis enim adeò plenæ cumulataque virtutis reperiatur, ut vitii ac invidiæ irrisionem petulantem effugiat? Quid facilius est, quam res graves

graves ac magnificas colore quodam falso et ludicro exhibere, et vel stultitiæ contumeliis, vel sceleris crudelitati ridendas agitandasque tradere? Tanta meherculè eminentem quemque et excellentem virum insectatur malignitas, ut virtutes maximas, optimasque dotes levissimi defectus obscurare possint.

Et licet nulla detur reprehendendi copia, tantum ridiculo acerbitatis virus inest, ut non solum, quod laudabile sit verbis elevet, quod imbecillum ulteriùs deprimat, sed nullâ veri ratione habitâ, conflatis huc illuc mendaciis in famam innocentium irruat. Quid enim in vitam Socratis ac dignitatem tam sævum impetum facere potuisset, quam Aristophanis sales, venenoque armatæ facetiæ? Hinc probitatis illius divinæ contemptus, hinc exacerbata multitudinis deceptæ rabies; hinc ad carcerem, imò ad mortem rapta illa virtus, quam miratæ sunt omnes gentes, e quâ dimanavit in posteros, tot quasi in rivulos diffusus, Ethnicæ sapientiæ fons. Si maculæ quædam aliquando appareant, ibi commorantur risores malevoli, ibi habitant, ibi hærent, ut, boni quicquid sit, vitiosis augendis, dissimulatum obruatur. Quis enimverò non indignabundo quodam ardore accenditur, cum videt sanctissima eruditorum nomina risu petulantiæque invidorum laceffita? Constat nèque Homero quidem, Virgilio, Miltono suos obtrectatores defuisse; nec

nec lascivientem ineptorum irrisionem evitavit Aristarchus ille noster, qui et serio et imprimis facetè de Phalaride et de Æsopo disputavit; nec minus leporis et solertiæ quam doctrinæ scriptis suis eruditissimis immiscuit. Ille acutissimo ingenio, studio incredibili, veterum disciplinis lumen attulit, viam interclusam quasi frondibus ac virgultis aperuit, Sciolorum errores denudavit, vera ab adulterinis sejunxit, et doctrinæ monumenta ab omni inscitiae concretionem integra segregavit. Hiccinè non colendus, nonne ab injuriis hominum insolentiaque vindicandus? At videsis, quæso, quo usq; provehitur hominis obrectatoris insolentia et improbitas; qui virum istum excellentem, seque longè præstantiorem dehonestârit verbis, et inter hæbetes, fatuos, bardos detruferit et amandârit. Te verò tuis ipsius non contentum laudibus in alterius iniquissimè invehi, te acumen criticum magni viri irridere, te, qui, Homeri interpres, Homerum ipsum a Chiis, a Salamiis ad nos planè transtuleris.—Te, inquam, literarum causam tam malè agere, ut injurioso pede stantem illam columnam proruere eniteris!—non decet, non honestum est, non licet.

* Jovis Aliti obstrepant corvæ crocitanter: Vivet magni illius viri fama ære perennior, vivet ingenium admirandum posteris, vivet accuratum illud judicium, quod vocat Ari-

* Κόρακις ὡς,
ἀκραγὰ γὰρ ἔστιν
Διὸς πρὸς θεῖνχα θεῶν. Pind. Olym. B.

stoteles * “ Τῶν λόγων κρίσις ἢ πολλῇς ἐς πειρᾶς τελευταῖον ἐπιγένημα ”.

Risum igitur profusum temperet ac moderetur ratio: ea quasi in arce summâ sedeat præpotens actionum domina; ea affectus se nimis efferentes compescat ac coerceat; invidiam domet, comprimat iracundiam; virtutis denique faulrix sit, improbitatis vindex acerrima:—Cum autem ad scientiam et veri investigationem se conferat, procul abigat facietiarum ineptias, et ineptiarum comitem risum.

De re oratoriâ verba faciens orator maximus, † “ *Sæpe, inquit et multum hoc mecum cogitavi, bonine an mali plus attulerit hominibus et civitatibus copia dicendi ac summum eloquentiæ studium.* ” Hæc de arte suâ effari non dubitavit ille et dicendi et scribendi summus auctor et magister Cicero. De ridiculo idem discerni potest: cujus excellentia anceps est: cujus vitia et virtutes paria: cujus acumine non indiget veritas; quod, nullo habito discrimine, indifferenter vel virtuti vel improbitati inservit: imò, ut usu patet, invidiæ et malignitati plerumque patrocinator.

Etenim si nudam rei alicujus veritatem indigamus, quis irrisioni effrenatæ locus? Si serio ad rem disquirendam acce-

* Aristot. Rhetor.

† Cicero de Inventione.

dimus, nullæ afferendæ sunt fallaciæ, nullæ cavillatorum argutiæ adhibendæ. Unde ab optimè constitutis civitatibus eloquentiæ blandimenta exulant, quibus aut sedantur audientium mentes, aut excitantur. Quid enim? anne judicem a veritate abducere conabimur, animisque auditorum offusas erroris tenebras prætendemus? Hoc est regulam ipsam, ad quam verum dirigere optamus, perversam ac distortam reddere. Cur enim tantam vim in re oratoriâ ridiculo assignat Quintilianus?—“ Quia animum ab intentione rerum frequenter avertit.” Quid in Mathesi, cui rerum germana subiecta est scientia? An Euclides, an Archimedes, an Pythagoras ad verum investigandum risus et facetiarum adjumento utebantur? Jam vero ille nostræ gentis, imò seculi sui gloria, qui de luce, qui de coloribus, qui de motu, qui de Inani tam multa tamque præclare edixit, et confirmavit, num ad opus hoc aggrediendum facetiis sese instruxit, aut veteratoriâ calliditate errores veterum refutavit? Nonne excelso animo et plusquam humano fretus, confirmatæ vetustatis auctoritati seriò sese opposuit, et errores delirantium dissipavit.

Rerum igitur ipsarum disquisitioni nihil utilitatis, detrimenti verò plurimum affert risus. Ac profecto, si hominis propria est veri inquisitio atque investigatio, turpe autem vel

in

in minimis ducimus labi, errare, decipi, ridiculi aculeos suis relinquamus, qui hominum mentes a veritate abducere gestiunt, et ipsam rerum naturam tenebris ac mendaciis involvere. Veniant igitur fastidiosi isti rerum optimarum irrisores, vera falsis immisceant, lucem oculis ahripiant, suis se compungant acuminibus; atqui ne veri investigationem præ se ferant, dum fraudi ac errori lenocinantur. Veritas risui nè minimâ quidem cognatione consociatur; magnum dissidium, magnæ intersunt inimicitiae. Quæ enim in Ethicis, quæ in Physicis, quæ in ullâ denique arte vel scientiâ, quæ veri disquisitionem continet, ridiculo vis inest, ut vera a falsis distinguat? Tantum verò abest ut veritati faveant facetiæ, ut conjunctæ inter se vinculo quodam necessario videantur * “ *μωρολογία καὶ εὐπραγελία* :—Causæ imbecilitatem denotant effusi petulantium risus, qui veri vocem sonitu inani obruere conantur et confundere. Si autem alios decipere et de rectâ viâ palantes detorquere, flagitiosum est,—quod nomen illis demus, qui incorruptam sacrosanctæ nostræ religionis dignitatem, delapsam cælitus præpotentis Dei vocem risu ac facetiis non dubitarunt insectari? Virtutisne fautores appellem, qui vitio suffragantur? An philosophos? qui veritati adversantur, qui caligant in sole, qui veram philosophiam vel argutiis impe-

* Ephes. c. 5. v. 4.

diunt,

diunt, vel risu contumeliisque diluunt? Contemplanti scilicet mores istorum humano generi pestiferos, consilia animorum venenata, improbitatem sermonum scriptorumque lascivientem, dum pietatis aras conculcant, dum virtutis præcepta irrident, legum dignitatem contemnunt, in civitatum optimè moratarum instituta malignâ quâdam hilaritate ac fastidio invehuntur, tanto odio habendi mihi videntur, ut non ridiculi telis ipsi petendi sint, sed graviore quodam supplicio coercendi, et insigni ignominia notandi. Contra hos argumenta omnia imbecilla cadunt et inania; nullis veræ rationis legibus obtemperant, sed omnes modos transiliunt, temerè in ridiculum excurrunt, imagines rerum incongruas constipant, humana divinis, sacra profanis, omnia denique indigesta et confusa risu inepto miscent atque conturbant. Nihil altum sapiunt, nihil magnificum concipiunt, animi vim, quâ omnia sentiunt, quâ meminerunt, quâ provident, nihili habent: Rationem, a Deo nobis assignatam, quæ a bestiis homines secernit, quæ dignitate plusquam humanâ ornat, quæ vera a falsis dignoscit, captiones erroris discipit, quæ deductâ argumentorum serie verum eruit, abjiciunt planè ac contemnunt. Horum profecto risus et intempestiva festivitas non conceptum animi gaudium exhibent, aut jucunditatem aliquam aliis impertiunt, sed, velut effræ-

nati

nati amentium et insolentes cachinni, maximum audientibus fastidium ac odium excitant.

Jam verò, ut omnia in angustum concludam, ita se res habet. Sua ridiculo vis danda est, modò nè in alienos fines irruat, præscriptosque limites transgrediatur. Cum autem rerum ipsarum naturam indagamus, suam noscat regionem metasque risus; nec vanum, ac prorsus a se alienum faceffat negotium. Veritas est casta quædam et incorrupta virgo, non decorata pigmentis, non artibus meretriciis fucata; nativâ simplicitate floret, ingenuâ dignitate splendet; Eam miremur omnes, eam ultrò ambiamus, eam religione quâdam sanctissimè veneremur.

Tueamur igitur ipsam, Academici, septam liberali custodiâ; procorum irrisionem et lascivias repudiemus; et ab impetu insolentiâque sceleratorum tutam prorsùs ac inviolatam servemus.

ERRATUM.

Lege p. 12. l. ult. Longinus c. 6. pro Aristoteles Rhet.

Mola Juventutis Restauratrix.

CARMEN COMITIALE.

Mola Juventutis Restauratrix.

CARMEN COMITIALE.

Nota Juvenilis Responsorix.

CARMEN COMITIALE.

Mola Juventutis Restauratrix.

CARMEN COMITIALE.

NATURÆ effætas vires, tardumque Senectæ
Languorem, et siccas occultâ febre medullas
Lugebant veteres; nondum ars reparaverat ævi
Deciduos flores, avidumque fefellerat orcum.
Frustrâ illis medicus salientem pollice venam
Arguto explorat, pingui de cortice frustrâ
Balsama guttatim exfudant—Mors frigida membris
Se furtim insinuans vitæ claustra relaxat.

Discussæ tandem tenebræ, atque evanida cælo
Nubila discedunt: vanas ars dædala curas
Dispulit. Æterno ridet lasciva lepore
Progenies humana, nigroque insultat Averno.

Dic, Musa, ingenii quæ vis miracula rerum
Ignota explicuit; quâ debilis arte Senectus
Pulsa fugit, tremulos latè dum fusa per artus
Dia salus redit, et pigro se corpore miscet.

Admiranda, pedes bis senos, machina plano
Assurgens campo erigitur; non illa rotanti
Ventorum impulsu, aut rapidâ versatilis undâ
Urgetur: Quivis ansæ moderamine curvæ
Obtortam regat adlîstens. Compagine ligni
Quadrati aptatur pyxis;—de margine præceps
Extremâ hûc senior demittitur; ilicet omnes
Corporeæ excedunt pestes; rediviva repentè
Luxuriant membra, et juvenilis subsilît ardor.

Discolor hùc cætu certatim turba frequenti
 Conveniunt Sonitus passim obverfantur ad aures
 Confusi, et tremulum fluitans natat aere murmur.
 Singultu en! vetuli titubans labat interrupto
 Lingua loquax; illi obluctantem tussis anhelans
 Pulmonem quatit, atque artus nervosque coactat.
 Plurima pallidulis circum tremebunda labellis
 Musât anus: macies rugosis tetrica malis
 Incubat, horrendum visu! curvantur in arcum
 Corpora distorta, et segni languore vacillant.
 Parte aliâ incedens immani mole movet se
 Cruribus inflatis Hydropicus; albus aquoso
 Suffusus morbo venter tumet:—exuere annos
 Jam parat, et nitidis iterum juvenescere membris.

Hos juxta veneranda cohors, quibus invida nomen
 Virginitas peperit multos servata per annos.
 Si quis fortè inerat, dudum decor excidit omnis
 Vultibus; inque vicem rugæ, pallorque, famesque
 Corripuere genas; nunquam illas serus amator
 Sollicitat, primo nullus procus ambit ab ævo.
 Non tamen antiquum cessant defendere honorem,
 Et tutari arcem, quam nemo invadere gestit.
 Ergo ubi concessa est reparandæ copia formæ
 Huc omnes properè accurrunt: licet horridus ægros
 Deformet squalor vultus, humerique tumescant
 In gibbum, aut limos acies obliquet ocellos,
 Purpureus veniet rursus decor, aptaque nervis
 Compages membrorum; at vos, pia turba, cavete,
 Casta priùs: novus instat amor, nova vota laceffent.
 Non erit ultèrius, credo, genus omne virile
 Exosum, juvenis nec jam execrabile nomen.

Mille parat fraudes Dea Cypria, mille Cupido,
Et non invitas mox in sua retia coget.

Haud procul informi subridet lurida vultu
Turba senum, quæ nulla Venus, nullique Hymenæi
Surripuere jocos, et cælibis otia vitæ.
Ille humero, hic lumbis, hic coxâ debilis : Ille
Dirigit arboreis trepidus vestigia fulcris.
Multaque præterea variis portenta figuris
Matres atque viri agglomerant ; magis horrida nunquam
Tisiphone visa est, non vipereo ore minaces
Gorgones, Harpyiæque, aut Graiæ bellua Lernæ
Hydra, venenatis circum vallata colubris.

Nec mora : jamque operi accinctus, præludia tentat
Impiger, et turbam præco compellat hiantem.

- “ Eia agite, O cives, quæ lento ægrore senectus
“ Membra hebetat, frigentque effætæ in corpore vires,
“ Hic ævi datur exuvias, hic semina morbi
“ Concreta excutere, atque annos revocare priores.
“ Dicite Io Pæan !—Naturæ claustra refregit
“ Artis vivida vis : gelidas discedere mortes
“ En ! jubeo, atque omnes vegetâ florere juventâ.
“ Vos Erebi latebræ plorate et lurida Ditis
“ Limina ;—non aliis posthac immania lethi
“ Palescent umbris adyta, aut Cyllenia proles
“ Mittet agens virgâ trepidos ad Tartara manes.
“ Vos quoque, quæ vires datur, herbarumque latentem
“ Humorem excoquere, et medicos miscere sapes,
“ Deserti lugete Machaones ;—irrita Phœbi
“ Dona jacent ; lætam quamvis incocta salutem
“ Pharmaca concipiant ; quamvis referatur in artus
“ Distractos

- " Distractos anima Hippolyto, medicamine sensim:
 " Pæonio fota, atque infosis vivida succis.
 " Vos quoque, funeream soliti longo agmine pompam
 " Instruere, et vanum pretio conducere luctum,
 " Exuite horrorem, et speciosæ insignia mortis
 " Tollite:—nè piceâ trepident ferrugine tadæ,
 " Nè fluitet vaga crista, et vertice nutet equino.
 " Pelle novâ micat, et rediviva ætate corruscat
 " Vipera; ridenti guttarum imbuta lepore,
 " Deciduos reparat Pavonis pluma colores;
 " —Nos quoque purpureæ florem renovare juventæ
 " Ars docet, atque iterum validis adolescere membris."

Dixerat: Unanimi populus clamore secundum
 Ingeminat plausum, scalisque interritus hæret
 Pensilibus. Facili momento impulsa rotatur
 Machina, demissosque in capsam desuper ægros
 Excipit amplexu vitali, artusque figurat.
 Attritis furtim excedens vis morbida nervis
 Exprimitur; passim vitæ diditus humor
 Per dubios fluit anfractus, et clausa relaxat
 Spiramenta: salus roseis perfusa labellis
 Subrabet, atqueabilem sinuat per membra vigorem.
 Pro vetulis sensim exiliunt puerique puellæque,
 Ac velut Æsoniâ proles rediviva juventâ
 Luxuriat, luditque animis lasciva novellis.

IN COMITIIS PRIORIBUS. 1774.

